

Deodată, toate lunile decembrie care au dormit în cutie peste an încep să se întoarcă. Intră în cameră cu ghetele lor ude și cu paltoanele groase, presărate cu zăpadă. Răspândesc în jur arome de supă, cozonaci și vin fiert sau parfum dulce-acrișor de mandarine. Se aud voci, clinchet de tacâmuri. Și se simte gustul cel mai puternic dintre toate – gustul viselor, al dorinței ca sărbătorile să fie vesele și frumoase ca-n povești... Al visurilor împlinite, dar și al visurilor care s-au risipit, ca un glob spart, în mii de cioburi.

Dar dacă totul i se pare atât de trist Nostalgiei, de ce simte totuși căldură în inimă? De ce tânjește să se întoarcă măcar pentru o clipă, cât de mică, în lumile acestea fragile și mărunte?

Poate că îi place să revină tiptil la ea însăși, pe când era micuță și se foia pe scaun, să-i șoptească ceva la ureche ei, fetiței de atunci, și să-i ofere ceea ce știe că-și dorea. Ah, cât i-ar plăcea să poată face asta!

Ehei! De mult s-a împăcat Nostalgia cu gândul că nicicând nu va putea să descrie tot ce izvorăște din cutia micuță de carton, și nici să explice de ce o deschide întotdeauna ezitând, cu anticipație și emoție. Poate de aceea se simte cel mai bine în compania Tristeții, Tandreței, Recunoștinței și Dorului. Cu ele se înțelege fără cuvinte.

